În Paradis

Studii biblice referitoare la grădina Eden şi Paradisul lui Dumnezeu

Hugo Bouter

© SoundWords/HugoBouter, Online începând de la: 26.10.2018, Actualizat: 26.10.2018

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite şi fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacţiei noastre.

Bibeltext: Traducerea GBV 2001 (© GBV România)

Cuprins

Pomul vieţii şi apa vieţii 3
Biserica: Grădina de plăceri a lui Dumnezeu 8
Cu Hristos în Paradis 12
Cu Ioan în Paradis 15
Cu Pavel în Paradis 19

Pomul vieţii şi apa vieţii

Versete călăuzitoare: Geneza 2.8-10 „(2:8) Şi Domnul Dumnezeu a plantat o grădină în Eden, spre răsărit, şi acolo a pus pe omul pe care-l întocmise. (2:9) Şi, din pământ, Domnul Dumnezeu a făcut să crească tot felul de pomi plăcuţi la vedere şi buni de mâncat şi pomul vieţii în mijlocul grădinii şi pomul cunoştinţei binelui şi răului. (2:10) Şi un râu ieşea din Eden ca să ude grădina; şi de acolo se împărţea şi se făcea patru braţe.“

> **Geneza 2.8-10:** Şi Domnul Dumnezeu a plantat o grădină în Eden … Şi, din pământ, Domnul Dumnezeu a făcut să crească tot felul de pomi plăcuţi la vedere şi buni de mâncat şi pomul vieţii în mijlocul grădinii şi pomul cunoştinţei binelui şi răului. Şi un râu ieşea din Eden ca să ude grădina; şi de acolo se împărţea şi se făcea patru braţe.

Grădina Eden

Undeva în ţara celor două fluvii, între cele două fluvii Eufrat şi Tigru, conform cu Geneza 2 era grădina în care Dumnezeu a aşezat pe primul om, pe care El l-a întocmit. De cele mai multe ori noi vorbim, despre „Paradis”. Cuvântul acesta are origine persană şi înseamnă „grădină de plăceri”. El se întâlneşte numai de câteva ori în Vechiul Testament, între altele în Cântarea cântărilor 4.13 „(4:13) Lăstarii tăi sunt un paradis de rodii, cu roade scumpe; hena cu nard,“. Locul acesta are importanţă şi pentru tema noastră, aşa cum vom vedea în capitolul 2.

În cărticica aceasta ne interesează înainte de toate înţelesul spiritual şi simbolic al fluviilor Paradisului şi al pomului vieţii, desigur fără să vrem să aducem pagubă înţelesului literal şi istoric. Grădina Eden, cei doi pomi şi şarpele vorbitor sunt fără îndoială lucruri perceptibile cu simţurile. Este însă remarcabil, că Biblia nu numai începe cu Paradisul, ci şi ea se încheie cu el. În ultima carte a Bibliei găsim, ca să zicem aşa, perechea grădinii Eden: un Paradis ceresc, Paradisul lui Dumnezeu (Apocalipsa 2.7 „(2:7) Cine are urechi să audă ceea ce Duhul spune adunărilor: «Învingătorului îi voi da să mănânce din pomul vieţii, care este în paradisul lui Dumnezeu».“).

În cartea Apocalipsa sunt atât paralele cât şi contraste faţă de cartea Geneza. În cartea Apocalipsa se spune categoric că nu este Paradisul omului, sau Paradisul pentru om, ci este Paradisul lui Dumnezeu. Este grădina Lui de plăceri şi este un har mare, că noi ca şi copii ai lui Dumnezeu avem voie să luăm parte la bucuria Sa. Păcatul nu mai poate pătrunde în Paradisul lui Dumnezeu, şi de asemenea nu este nici un loc pentru diavol şi moarte. Aceştia sunt vrăjmaşi biruiţi (1 Corinteni 15.26 „(15:26) Cel din urmă vrăjmaş desfiinţat va fi moartea.“; Apocalipsa 21.4 „(21:4) Şi El va şterge orice lacrimă din ochii lor; şi moarte nu va mai fi, nici întristare, nici strigăt, nici chin nu va mai fi, pentru că cele dintâi au trecut“.“). Nici măcar pomul cunoaşterii binelui şi răului nu se întâlneşte acolo (compară Geneza 2.9; 3.3 „(2:9) Şi, din pământ, Domnul Dumnezeu a făcut să crească tot felul de pomi plăcuţi la vedere şi buni de mâncat şi pomul vieţii în mijlocul grădinii şi pomul cunoştinţei binelui şi răului.“ „(3:3) dar din rodul pomului care este în mijlocul grădinii, Dumnezeu a spus: «Să nu mâncaţi din el şi să nu vă atingeţi de el, ca să nu muriţi»“.“ cu Apocalipsa 2.7; 22.2,14 „(2:7) Cine are urechi să audă ceea ce Duhul spune adunărilor: «Învingătorului îi voi da să mănânce din pomul vieţii, care este în paradisul lui Dumnezeu».“ „(22:2) În mijlocul străzii ei şi a râului, de o parte şi de alta, era pomul vieţii, făcând douăsprezece roade, dându-şi rodul în fiecare lună; şi

frunzele pomului sunt pentru vindecarea naţiunilor.“ „(22:14) Ferice de cei care îşi spală hainele, ca să aibă drept la pomul vieţii şi să intre pe porţi în cetate!“). Aceasta este foarte remarcabil.

De aceea concluzia este, că atunci nu va mai fi posibilitatea de a păcătui: conştiinţa nu ne va mai putea atunci învinovăţi şi acuza. Conform poziţiei, aceasta este deja acum realitate pentru noi creştinii credincioşi. Prin lucrarea înfăptuită de Hristos noi am fost deja acum curăţiţi de conştienţa răului, adică de o conştiinţă rea (Evrei 10.22 „(10:22) să ne apropiem cu inimă sinceră, în siguranţa deplină a credinţei, având inimile curăţite de o conştiinţă rea şi trupul spălat cu apă curată.“). Aceasta este poziţia noastră înaintea lui Dumnezeu în Hristos, căci noi suntem desăvârşit de curaţi în Domnul glorificat (compară cu Efeseni 1.4-6 „(1:4) după cum ne-a ales în El mai înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinţi şi fără pată înaintea Lui, în dragoste; (1:5) El ne-a rânduit dinainte pentru înfiere, pentru Sine, prin Isus Hristos, după buna plăcere a voii Sale, (1:6) spre lauda gloriei harului Său, în care ne-a făcut plăcuţi în Cel Preaiubit;“). Însă noi ştim foarte bine, că deseori practica arată altfel, şi anume, că un credincios mai păcătuieşte după întoarcerea lui la Dumnezeu şi că atunci conştiinţa lui îl acuză. Atunci este necesară mărturisirea vinei şi păcatului, pentru a restabili părtăşia practică cu Dumnezeu. În Paradisul lui Dumnezeu aceasta este definitiv exclusă

Adevăratul pom al vieţii este Hristos

Descrierea grădinii Eden începe cu descrierea pomilor, pe care Domnul Dumnezeu i-a lăsat să crească din pământ (Geneza 2.9 „(2:9) Şi, din pământ, Domnul Dumnezeu a făcut să crească tot felul de pomi plăcuţi la vedere şi buni de mâncat şi pomul vieţii în mijlocul grădinii şi pomul cunoştinţei binelui şi răului.“). Pomul vieţii în mijlocul grădinii este amintit în mod deosebit, precum şi pomul cunoştinţei binelui şi răului. După aceea urmează unele informaţii referitoare la râul din Paradis (Geneza 2.10 „(2:10) Şi un râu ieşea din Eden ca să ude grădina; şi de acolo se împărţea şi se făcea patru braţe.“). Din grădina însăşi ieşea un râu, ca s-o ude şi s-o facă roditoare. El se împărţea de acolo în patru râuri şi aceste patru râuri aduceau de asemenea rodire în toată lumea cunoscută în vremea aceea. Din grădină curgea un râu cu apă vie în ţările din jur.

Este posibil ca pomul vieţii din Geneza 2 să nu fie amintit la întâmplare primul şi abia după aceea apa vie. După o argumentare logică ordinea ar fi inversă: fără apă nicidecum nu poate fi vorba de creşterea pomilor. Ambele lucruri, ambele binecuvântări aparţin în mod obişnuit în creaţie împreună şi nu se poate primi una fără cealaltă. Însă accentul se pune evident pe pomul vieţii, care este o imagine despre Hristos. El era adevăratul drept,Omul care pe drept era binecuvântat, deoarece încrederea Lui era desăvârşit pusă în Dumnezeu (Psalmul 1.3 „(1:3) Şi el este ca un pom sădit lângă pâraie de apă, care îşi dă rodul la timpul lui şi a cărui frunză nu se veştejeşte; şi tot ce face prosperă.“; Ieremia 17.7,8 „(17:7) Binecuvântat este omul care se încrede în Domnul şi a cărui încredere este Domnul! (17:8) Pentru că el va fi ca un copac plantat lângă ape şi care îşi întinde rădăcinile spre râu şi nu va vedea când va veni arşiţa, ci frunza lui va fi verde; şi nu se va îngrijora în anul de secetă, nici nu va înceta să dea rod“.“). El era un pom, plantat lângă râuri de apă, care Îşi dă rodul la timpul lui.

Hristos a murit din pricina păcatelor noastre şi a fost înviat pentru îndreptăţirea noastră (Romani 4.25 „(4:25) care a fost dat pentru greşelile noastre şi a fost înviat pentru îndreptăţirea noastră.“). Ca Domnul înviat El a revărsat din cer Duhul Sfânt pe pământul acesta. Duhul nu putea veni, înainte ca Isus să fie glorificat (Ioan 7.39 „(7:39) Dar a spus aceasta despre Duhul pe care urmau să-L primească cei care au crezut în El; pentru că nu era încă Duh Sfânt, deoarece Isus nu fusese încă glorificat.“).

Hristos şi apa vie a Duhului

De aceea Hristos şi Duhul aparţin împreună şi nu trebuie despărţite unul de altul, aşa cum pomul vieţii şi apa vieţii aparţin împreună. Însă în Scriptură accentul este pus înainte de toate pe persoana lui Hristos (Om adevărat şi Dumnezeu adevărat) şi pe lucrarea, pe care El a făcut-o aici pe pământ. Aceasta este baza pentru revărsarea Duhului Sfânt, care a venit ca să glorifice pe Hristos (Ioan 16.14 „(16:14) Acela Mă va glorifica, pentru că va primi din ce este al Meu şi vă va face cunoscut.“).

Duhul a coborât pe pământ ca o ploaie liniştită, ca un râu de apă vie. Apa este tabloul biblic cunoscut despre Duhul. Isaia a vorbit deja despre aceasta:*„Pentru că voi turna apă peste cel însetat şi râuri peste pământul uscat; voi turna Duhul Meu peste sământa ta şi binecuvântarea Mea peste urmaşii tăi; şi vor răsări prin iarbă ca sălciile lângă pâraiele de apă”* (Isaia 44.3,4).

În Apocalipsa 22 este vorba mai întâi de râul de apă vie, care izvorăşte din tronul lui Dumnezeu şi al Mielului. Abia după aceea citim despre pomul vieţii: Acesta stă nu numai pe ambele maluri ale râului, ci şi în mijlocul străzii, care străbate noul Ierusalim. Însă originea râului este tronul lui Dumnezeu şi al Mielului, acesta este Domnul mort şi înviat (compară cu Apocalipsa 5). Lucrarea lui Hristos este deci aici prezentată ca bază a râului binecuvântării. Râul izvorăşte din tronul lui Dumnezeu şi al Mielului. Duhul pleacă de la Tatăl şi de la Fiul, care aici pe pământ a devenit Mielul lui Dumnezeu (Ioan 14.26; 15.26; 16.7 „(14:26) Dar Mângâietorul, Duhul Sfânt, pe care-L va trimite Tatăl în Numele Meu, Acela vă va învăţa toate şi vă va aminti toate câte v-am spus.“ „(15:26) Când va veni Mângâietorul, pe care Eu vi-L voi trimite de la Tatăl, Duhul adevărului, care iese de la Tatăl, Acela va mărturisi despre Mine.“ „(16:7) Dar Eu vă spun adevărul: Vă este de folos ca Eu să Mă duc; pentru că, dacă nu Mă voi duce, Mângâietorul nu va veni la voi; dar, dacă Mă voi duce, vi-L voi trimite.“).

În Apocalipsa 2.7 „(2:7) Cine are urechi să audă ceea ce Duhul spune adunărilor: «Învingătorului îi voi da să mănânce din pomul vieţii, care este în paradisul lui Dumnezeu».“ este vorba numai despre *„Pomul vieţii, care este în Paradisul lui Dumnezeu”.* Hristos Însuşi făgăduieşte în versetul acesta biruitorilor din biserica din Efes, că El le va da să mănânce din acest pom. Deci aici lipseşte o descriere a râului; tot accentul se pune pe pomul vieţii. Biruitorii vor fi la Domnul în glorie şi vor avea dreptul să se „hrănească” din El. El ne-a dăruit deja acum viaţa veşnică; noi o posedăm în El. Însă atunci El Însuşi va fi moştenirea noastră, şi noi vom putea savura liber din El. El, Cel care este centrul tuturor căilor de guvernare ale lui Dumnezeu (compară cu Apocalipsa 5.6 „(5:6) Şi am văzut în mijlocul tronului şi al celor patru făpturi vii şi în mijlocul bătrânilor, un Miel stând ca înjunghiat, având şapte coarne şi şapte ochi, care sunt cele şapte Duhuri ale lui Dumnezeu trimise pe tot pământul:“), este şi centrul Paradisului lui Dumnezeu. Nimeni nu ne mai poate interzice accesul la El. Nu mai este nici un heruvim cu sabia învăpăiată, care să baricadeze intrarea. Să fi la Hristos, la El în Paradis, este mult mai bine (Filipeni 1.23 „(1:23) Dar sunt strâns din două părţi, având dorinţa să plec şi să fiu împreună cu Hristos, pentru că este cu mult mai bine,“).

Aşa a făgăduit Mântuitorul Însuşi răufăcătorului, care era răstignit împreună cu El:*„Adevărat îţi spun: astăzi vei fi cu Mine în Paradis”* (Luca 23.43). Savurarea netulburată din Pomul vieţii trebuia să fie partea lui în aceeaşi zi în grădina cerească. Ce va fi, să fi pentru totdeauna la Domnul!

Credinţa în Hristos cel răstignit a eliberat intrarea pentru acest om. Şi aceasta este valabil pentru fiecare care îşi pune încrederea în Domnul Isus Hristos. Curăţirea de păcat şi de vină şi îmbrăcarea cu hainele mântuirii deschid intrarea în Paradisul lui Dumnezeu, aşa că noi avem dreptul la savurarea veşnică din Pomul vieţii:*„Ferice de cei care îşi spală hainele, ca să aibă drept la pomul vieţii şi să intre pe porţi în cetate!”* (Apocalipsa 22.14).

Apa vieţii este pentru oricine are sete

Mai este ceva cu privire la apa vieţii. Din Geneza 2 rezultă că râul din Paradis uda nu numai grădina, ci aproviziona cu apă şi lumea de atunci. El se ramifica în patru râuri. Râul Pison înconjura ţara Havila, „unde este aur”. Râul Ghihon înconjura ţara Cuş (Etiopia). Şi râul Hidechel (Tigru) şi râul Eufrat aproviziona cu apă toată ţara celor două râuri (Geneza 2.10-13 „(2:10) Şi un râu ieşea din Eden ca să ude grădina; şi de acolo se împărţea şi se făcea patru braţe. (2:11) Numele unuia este Pison: el înconjoară toată ţara Havila, unde este aur. (2:12) Şi aurul din ţara aceea este bun; acolo este bedelium şi piatră de onix. (2:13) Şi numele râului al doilea este Ghihon: el înconjoară toată ţara lui Cuş.“). Râul apei vieţii constituia înviorare pentru întreg pământul.

La fel este şi în sens spiritual. Apa vieţii satisface nu numai nevoile noastre personale ca credincioşi, ci ea se revarsă şi în afară, ca să răspândească binecuvântare. Este nu numai în noi un izvor de apă, care curge în viaţa veşnică, ci râul apei vii curge şi dinlăuntrul nostru în afară (Ioan 4.14; 7.38 „(4:14) dar cine va bea din apa pe care i-o voi da Eu nicidecum nu va înseta niciodată, ci apa pe care i-o voi da Eu va deveni în el izvor de apă, ţâşnind spre viaţă eternă“.“ „(7:38) Cine crede în Mine, după cum a spus Scriptura, din inima lui vor curge râuri de apă vie“.“). Este suficient de mult, ca să înviioreze o lume însetată, oferta de har a lui Dumnezeu este universală.

De aceea găsim în Apocalipsa 22 şi o invitaţie adresată tuturor celor însetaţi. Ioan scrie:*„Şi cine însetează să vină; şi cine vrea, să ia apa vieţii fără plată”* (Apocalipsa 22.17). Râul cu apa vieţii curge nu numai în cetate, în noul Ierusalim, pentru ca locuitorii să se poată înviora; râul binecuvântării curge mai departe şi este disponibil pentru aceia care sunt încă în afară. Mântuirea în Hristos se primeşte gratis. Toţi cei însetaţi au voie să vină la ape şi să bea (Isaia 55.1 „(55:1) „Voi, toţi cei însetaţi, veniţi la ape, şi cei care n-aveţi bani, veniţi, cumpăraţi şi mâncaţi. Da, veniţi, cumpăraţi vin şi lapte, fără bani şi fără plată!“).

Cele trei râuri împrejmuiesc, ca să zicem aşa, toată lumea. Sunt râuri mari şi curg repede. Apele răbufnesc şi spumegă; aceasta rezultă clar din numele primelor trei râuri. Pison înseamnă „revărsare”, Ghihon înseamnă „vijelios” şi Tigru (sau: Hidechel) înseamnă „iute ca săgeata”. Numele Eufrat înseamnă probabil şi „apă roditoare” – acest înţeles este foarte potrivit, deoarece apa curgătoare dă viaţă şi rodire. Ca urmare, pământul dă iarbă proaspătă, plante, care dau sământă, şi pomi roditori (Geneza 1.11,12 „(1:11) Şi Dumnezeu a zis: „Să dea pământul vegetaţie, iarbă care face sământă, pomi roditori care fac rod după felul lor, în care este sământa lor, pe pământ“. Şi aşa a fost. (1:12) Şi pământul a dat vegetaţie, ierburi care fac sământă, după felul lor, şi pomi care fac rod, în care este sământa lor, după felul lor. Şi Dumnezeu a văzut că lucrul acesta era bun.“).

Dacă am devenit copii ai lui Dumnezeu şi suntem „plantaţi” în grădina lui Dumnezeu, putem aduce rod pentru El (Romani 7.4 „(7:4) Astfel că şi voi, fraţii mei, aţi fost făcuţi morţi faţă de lege, prin trupul lui Hristos, ca să fiţi ai Altuia, care a fost înviat dintre morţi, ca să aducem rod lui Dumnezeu.“). Dacă am „mâncat” din pomul vieţii, acesta este Hristos Însuşi, noi am primit viaţa veşnică prin El. Atunci putem

creşte şi în credinţă, şi în sens spiritual devenim pomi roditori, care au fost plantaţi lângă râuri de apă. Apa vieţi este, aşa cum am spus, o imagine a Duhului dătător de viaţă, care locuieşte în orice credincios adevărat. Duhul nu numai astâmpără setea noastră, ci El ne face să aducem rod: rod pentru Dumnezeu şi rod pentru aproapele. Roada Duhului este prezentată în Noul Testament în nouă feluri: *dragoste, bucurie , pace, îndelungă-răbdare, bunătate, facere de bine, credincioşie, blândeţe, înfrânare"* (Galateni 5.22).

Tradus de la: Das Paradies – der „Lustgarten" auf der Erde

Traducere: Ion Simionescu

Biserica: Grădina de plăceri a lui Dumnezeu

Versete călăuzitoare: Cântarea cântărilor 4.12-14 „(4:12) Eşti o grădină închisă, sora mea, mireaso! Un izvor închis, o fântână pecetluită! (4:13) Lăstarii tăi sunt un paradis de rodii, cu roade scumpe; hena cu nard, (4:14) nard şi şofran, trestie mirositoare şi scorţişoară, cu tot felul de arbori de tămâie; smirnă şi aloe, cu cele mai alese miresme:“

> **Cântarea cântărilor 4.12-14:** Eşti o grădină închisă, sora mea, mireaso! Un izvor închis, o fântână pecetluită! Lăstarii tăi sunt un paradis de rodii, cu roade scumpe; hena cu nard, nard şi şofran, trestie mirositoare şi scorţişoară, cu tot felul de arbori de tămâie; smirnă şi aloe, cu cele mai alese miresme.

Paradisul lui Dumnezeu

Grădina Eden era grădina de plăceri a lui Dumnezeu, însă prin căderea în păcat Paradisul pământesc s-a pierdut curând. Acum este un Paradis nou, adică ceresc, unde credincioşii adormiţi sunt deja la Hristos. Hristos a făgăduit tâlharului, care era răstignit împreună cu El: *„Astăzi vei fi cu Mine în Paradis”* (Luca 23.43). Cei adormiţi aud acolo, aşa cum spune Pavel, lucruri de nespus, pe care nu-i este îngăduit omului de pe pământ să le vorbească (2 Corinteni 12.4 „(12:4) a fost răpit în paradis şi a auzit lucruri de nespus, pe care nu-i este îngăduit omului să le vorbească.“).

Acest Paradis ceresc este numit accentuat în ultima carte a Bibliei Paradisul lui Dumnezeu. Păcatul şi eşecul primului om – cu toate urmările groaznice – vor fi atunci pentru totdeauna alungate. Cine biruie în lupta pământească prin puterea lui Dumnezeu va avea dreptul să mănânce pentru totdeauna *„din pomul vieţii, care este în Paradisul lui Dumnezeu”* (Apocalipsa 2.7). Pomul vieţii este Hristos Însuşi. El Însuşi S-a numit *„lemnul verde”* (Luca 23.31). El putea fi comparat cu *„un pom sădit lângă pâraie de apă, care îşi dă rodul la timpul lui”* (Psalmul 1.3). „Mâncatul” din acest pom al vieţii înseamnă să te hrăneşti din Persoana Lui, să ai parte de viaţa Lui.

În acest tablou se exprimă dependenţa noastră totală de El. Aici este realmente vorba de o binecuvântare spirituală de bază, care este privilegiul fiecărui credincios adevărat. Prin credinţă avem voie deja astăzi să ne „hrănim” din El şi să avem parte de viaţa Sa, viaţa cerească. Aceasta va fi aşa şi în cer, însă atunci în toată desăvârşirea. În Paradisul lui Dumnezeu, din care păcatul şi moartea au fost înlăturate pentru veşnicie, Hristos dă alor Săi să mănânce „din pomul vieţii”.

Acest Paradis al lui Dumnezeu va coborî în curând din cer – în înfăţişarea Ierusalimului nou, centrul guvernării lui Dumnezeu -, şi pomul şi apa vieţii vor fi spre vindecarea omenirii în Împărăţia păcii care va veni. Frunzele pomilor vor sluji la vindecarea naţiunilor (Apocalipsa 22.2 „(22:2) În mijlocul străzii ei şi a râului, de o parte şi de alta, era pomul vieţii, făcând douăsprezece roade, dându-şi rodul în fiecare lună; şi frunzele pomului sunt pentru vindecarea naţiunilor.“). Mâncatul din rodul pomului

este rezervat evident numai sfinţilor cereşti, locuitorilor cetăţii (compară cu Apocalipsa 2.7; 22.14 „(2:7) Cine are urechi să audă ceea ce Duhul spune adunărilor: «Învingătorului îi voi da să mănânce din pomul vieţii, care este în paradisul lui Dumnezeu».“ „(22:14) Ferice de cei care îşi spală hainele, ca să aibă drept la pomul vieţii şi să intre pe porţi în cetate!“).

Biserica lui Dumnezeu

Dar este şi o altă aplicaţie, una actuală.[1] Este mai mult decât numai trecutul îndepărtat (în cartea Geneza) şi probabil viitorul apropiat (în cartea Apocalipsa). Biserica Dumnezeului cel viu este în timpul actual „grădina de plăceri” a lui Dumnezeu pe pământ, chiar dacă aceasta nu întotdeauna se vede. Potrivit gândurilor lui Dumnezeu Biserica trebuie să fie*„o grădină închisă”* şi *„un izvor pecetluit”* pentru El şi pentru Domnul Isus. Aceste două imagini vorbesc despre despărţirea desăvârşită de rău şi dăruirea faţă de Mirele ceresc.

Aceasta ne conduce la ceea ce noi găsim în Cântarea cântărilor 4, la care ne-am referit deja. Mirele spune acolo despre mireasă: *„Eşti o grădină închisă, sora mea, mireaso! Un izvor închis, o fântână pecetluită! Lăstarii tăi sunt un paradis de rodii, cu roade scumpe; hena cu nard, nard cu şofran, trestie mirositoare şi scorţişoară, cu tot felul de arbori de tămâie; mireasmă şi aloe, cu cele mai alese miresme”* (Cântarea cântărilor 4.12-14).

Sunt deci numeroase fructe şi lucruri preţioase, pe care mirele le găseşte la mireasa sa. Aşa este şi la Biserică, care este subiectul dragostei Domnului. Posesorul ei ceresc Îşi găseşte bucuria în ea. Hristos găseşte înviorare în „grădina de plăceri” a Sa, căci El vede acolo tot felul de fructe, cum este rodia (care în Biblie stă întotdeauna în legătură cu slujba preoţească şi Locul sfânt). Rodul Duhului este din belşug prezent. Da, sunt chiar mirodenii preţioase şi tămâie mirositoare: nard şi şofran, trestie mirositoare şi scorţişoară, smirnă şi aloe. Aceste mirodenii – în mod deosebit „nardul” – vorbesc despre adorare şi „tămâia preţioasă” şi „tămâia” despre jertfele spirituale, pe care noi ca credincioşi avem voie să le aducem (Psalmul 141.2 „(141:2) Rugăciunea mea să se îndrepte ca tămâia înaintea Ta; ridicarea mâinilor mele, ca jertfa de seară!“; Ioan 12.3 „(12:3) Maria deci, luând o măsură de mir de nard curat, de mare preţ, i-a uns picioarele lui Isus şi I-a şters picioarele cu părul ei; şi s-a umplut casa de mirosul mirului.“; Apocalipsa 8.3 „(8:3) Şi un alt înger a venit şi a stat lângă altar, având o tămâietoare de aur; şi i s-a dat tămâie multă, ca să o dea rugăciunilor tuturor sfinţilor, pe altarul cel de aur care era înaintea tronului.“).

La fel şi primul Paradis – în orice caz ţara Havila, unde curgea râul Pison – cunoştea şi alte bogăţii decât apa şi pomii fructiferi. Acolo era aur de calitate bună şi pietre preţioase, şi anume onix. În afară de aceasta acolo era şi o tămâie balsamică plăcut mirositoare, bedelium (Geneza 2.12 „(2:12) Şi aurul din ţara aceea este bun; acolo este bedelium şi piatră de onix.“).

Aurul şi pietrele preţioase vorbesc despre gloria divină, maiestate şi lux. Le regăsim şi în noul Ierusalim (Apocalipsa 21.18-21 „(21:18) Şi structura zidului ei era de iaspis; şi cetatea, de aur curat, asemenea sticlei curate; (21:19) temeliile zidului cetăţii erau împodobite cu tot felul de pietre preţioase: cea dintâi temelie, iaspis; a doua, safir; a treia, calcedon; a patra, smarald; (21:20) a cincea, sardonix: a şasea, sardiu; a şaptea, crisolit; a opta, beril; a noua, topaz; a zecea, crisopraz; a unsprezecea, hiacint; a douăsprezecea, ametist. (21:21) Şi cele douăsprezece porţi erau douăsprezece perle. Fiecare poartă era dintr-o singură perlă. Şi strada cetăţii era de aur curat, ca sticla transparentă.“). Cetatea are gloria lui Dumnezeu, căci El a pus gloria Sa peste ea. Biserica glorificată este împodobită cu onoarea Domnului şi Mirelui ei.

Tămâia balsamică plăcut mirositoare vorbeşte despre tămâia aleasă sfântă, parfumul care se ridică din mijlocul celor răscumpăraţi spre onoarea lui Dumnezeu şi a Mielului (compară cu Apocalipsa 5.8; 8.3 „(5:8) Şi, când a luat cartea, cele patru făpturi vii şi cei douăzeci şi patru de bătrâni s-au prosternat înaintea Mielului, având fiecare o harfă şi potire de aur pline cu tămâie, care sunt rugăciunile sfinţilor.“ „(8:3) Şi un alt înger a venit şi a stat lângă altar, având o tămâietoare de aur; şi i s-a dat tămâie multă, ca să o dea rugăciunilor tuturor sfinţilor, pe altarul cel de aur care era înaintea tronului.“). Adorarea noastră Îi aparţine numai Lui, până în toată veşnicia.

Templul şi cetatea lui Dumnezeu

Cine are voie să păşească în acest Paradis? În cartea Apocalipsa 2 şi 3 credincioşii fideli sunt numiţi de fiecare dată ca „învingător”. În cadrul Bisericii eşuate sunt din fericire totdeauna oameni care au o ureche deschisă la strigătul Duhului Sfânt.

Scrisorile adresate primelor trei biserici se încheie cu făgăduinţa binecuvântării pentru aceste „rămăşiţe”, însă la ultimele patru biserici sunt apelaţi mai întâi învingătorii şi abia după aceea urmează refrenul: „Cine are urechi să audă ceea ce Duhul spune adunărilor!” Aceasta ne arată că începând cu Tiatira nu mai este posibilă o restabilire pentru întreaga biserică. Duhul Sfânt aşteaptă aceasta numai de la învingători.

Prima biserică – cea din Efes – reprezintă poziţia generală a Bisericii lui Dumnezeu. Caracterul, cu care Domnul Se prezintă pe Sine Însuşi aici, este de asemenea general. El are autoritate asupra stelelor şi umblă în mijlocul sfeşnicelor de aur. Făgăduinţa pentru învingători este binecuvântarea creştină generală: posedarea vieţii, care se găseşte numai în Hristos, şi anume mâncatul din pomul vieţii, care este în Paradisul lui Dumnezeu (Apocalipsa 2.7 „(2:7) Cine are urechi să audă ceea ce Duhul spune adunărilor: «Învingătorului îi voi da să mănânce din pomul vieţii, care este în paradisul lui Dumnezeu».“).

Posesiunea în Persoana lui Hristos conduce la identificarea cu El şi cu viitorul Lui minunat. Aceasta este descrisă în mod deosebit în scrisoarea adresată bisericii din Filadelfia. Biserica din Filadelfia nu primeşte nici o mustrare de la Domnul. Această biserică se desparte de nedreptatea din Casa lui Dumnezeu şi s-a pus deoparte pentru Hristos ca Cel sfânt şi adevărat, în ascultare faţă de Cuvântul Său şi credincioşie faţă de Numele Său. Pe această bază ea exprimă adevărul despre Biserică conform Scripturii.

Ea are într-adevăr putere mică, însă curând va deveni vizibilă valoarea credincioşiei ei. Când Biserica apare cu Hristos în glorie, ea va avea un loc permanent în aceasta – ca şi stâlpii Iachin şi Boas în Templu. Ceea ce ea exprimă acum cu toată slăbiciunea, va fi văzut atunci cu desăvârşire. Această rămăşiţă învingătoare are parte de gloria Domnului şi de Templu şi de cetatea lui Dumnezeu, care va coborî atunci din cer (Apocalipsa 3.10-12 „(3:10) Pentru că ai păzit cuvântul răbdării Mele, te voi păzi şi Eu de ceasul încercării, care va veni peste tot pământul locuit, ca să-i încerce pe cei care locuiesc pe pământ. (3:11) Eu vin curând: ţine cu tărie ceea ce ai, ca nimeni să nu-ţi ia cununa. (3:12) Pe învingător îl voi face un stâlp în templul Dumnezeului Meu şi nu va mai ieşi afară nicidecum; şi voi scrie pe el Numele Dumnezeului Meu şi numele cetăţii Dumnezeului Meu, noul Ierusalim, care coboară din cer, de la Dumnezeul Meu, şi Numele Meu cel nou».“).

Filadelfia, ca o rămăşiţă credincioasă, exprimă deja acum gândurile lui Dumnezeu referitoare

la Biserică şi aşteaptă timpul, când toate aceste planuri şi gânduri se vor împlini în glorie. Ea nu numai ţine cu tărie la „planul" referitor la Biserică, aşa cum este arătat în Cuvânt, ci este şi conştientă că acesta în curând se va împlini în chip minunat: ea aşteaptă Paradisul lui Dumnezeu, noul Ierusalim.

Deci este un context strâns între Filadelfia şi Biserică, aşa cum ea va fi arătată curând în glorie. Aceasta este exprimat clar şi în făgăduinţa dăruită aici învingătorului:*„Pe învingător îl voi face un stâlp în Templul Dumnezeului Meu şi nu va mai ieşi afară nicidecum; şi voi scrie pe el Numele Dumnezeului Meu şi numele cetăţii Dumnezeului Meu, noul Ierusalim, care coboară din cer, de la Dumnezeul Meu, şi Numele Meu cel nou"* (Apocalipsa 3.12).

Deci aceşti credincioşi aparent slabi sunt un exemplu pentru putere în Templul lui Dumnezeu şi în afară de aceasta sunt cetăţeni recunoscuţi ai cetăţii cereşti. Purtarea Numelui măreţ al lui Dumnezeu, al lui Hristos şi al noului Ierusalim vorbeşte despre recunoştinţă şi ataşament, despre unire. Viitorul nostru este în această cetate cerească, care posedă gloria lui Dumnezeu şi care luminează pământul cu strălucirea ei.

În Apocalipsa 21 şi Apocalipsa 22 această temă este dezbătută în continuare, şi acolo vedem din nou unitatea strânsă, care există între Dumnezeu şi Hristos pe de o parte, şi Biserica glorificată, pe de altă parte. Starea ei paradisiacă şi binecuvântările ei le datorează prezenţei pomului vieţii şi apei vieţii, care sunt descrise clar aici (Apocalipsa 21.6; 22.1,2,14,19 „(21:6) Şi mi-a spus: „S-a împlinit! Eu sunt Alfa şi Omega, Începutul şi Sfârşitul. Eu îi voi da celui care însetează din izvorul apei vieţii, fără plată." „(22:1) Şi mi-a arătat un râu de apă a vieţii, strălucitor ca cristalul, ieşind din tronul lui Dumnezeu şi al Mielului. (22:2) În mijlocul străzii ei şi a râului, de o parte şi de alta, era pomul vieţii, făcând douăsprezece roade, dându-şi rodul în fiecare lună; şi frunzele pomului sunt pentru vindecarea naţiunilor." „(22:14) Ferice de cei care îşi spală hainele, ca să aibă drept la pomul vieţii şi să intre pe porţi în cetate!" „(22:19) Şi dacă scoate cineva din cuvintele cărţii profeţiei acesteia, Dumnezeu îi va scoate partea de la pomul vieţii şi din cetatea cea sfântă, cele scrise în această carte.").

Adnotare

[1] Aici este vorba de o aplicaţie practică a Cântării cântărilor. Mulţi comentatori accentuează pe drept, că mireasa în Vechiul Testament este poporul Israel. La Muntele Sinai s-a intrat într-un legământ de căsnicie cu Domnul, şi călătoria prin pustie era timpul logodnei (Ieremia 2.2 „(2:2) zicând: „Mergi şi strigă în auzul Ierusalimului, spunând: Aşa zice Domnul:«Mi-aduc aminte de tine, de prietenia tinereţii tale, de dragostea ta când erai logodită, când Mă urmai în pustiu, într-un pământ nesemănat."). Biserica însă este mireasa Mielului, şi fiecare credincios în parte cunoaşte o legătură de dragoste clară cu El.

Tradus de la: Die Gemeinde: Gottes Lustgarten

Traducere: Ion Simionescu

Cu Hristos în Paradis

Versete călăuzitoare: Luca 23.39-43 „(23:39) Şi unul dintre răufăcătorii răstigniţi Îl hulea, spunând: „Nu eşti Tu Hristosul? Mântuieşte-Te pe Tine Însuţi şi mântuieşte-ne şi pe noi“. (23:40) Dar celălalt, răspunzând, l-a mustrat, zicând: „Nu te temi tu de Dumnezeu, tu, care eşti sub aceeaşi sentinţă? (23:41) Şi noi, în adevăr, pe drept suntem aici, pentru că primim ce ni se cuvine pentru ceea ce am făcut, dar Acesta n-a făcut nimic rău“. (23:42) Şi I-a spus lui Isus: „Aminteşte-Ţi de mine, Doamne, când vei veni în Împărăţia Ta!“ (23:43) Şi Isus i-a spus: „Adevărat îţi spun, astăzi vei fi cu Mine în paradis“.“

> **Luca 23.39-43:** Şi unul din răufăcătorii răstigniţi Îl hulea … Dar celălalt, răspunzând, … I-a spus lui Isus: „Aminteşte-Ţi de mine, Doamne, când vei veni în Împărăţia Ta!” Şi Isus i-a spus: „Adevărat îţi spun, astăzi vei fi cu Mine în paradis”.

Testamentul Domnului nostru

După cum rezultă din evanghelii, Hristos a strigat de şapte ori ceva, în timp ce atârna pe cruce. Trei din aceste cuvinte de pe cruce au fost rostite înaintea celor trei ore de întuneric şi trei după cele trei ore de întuneric. În timpul celor trei ore de întuneric – către sfârşitul lor – auzim numai un singur cuvânt, şi anume strigătul de durere al inimii din Psalmul 22: *„Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?”* (Matei 27.46; Marcu 15.34 „(15:34) Şi, la ceasul al nouălea, Isus a strigat cu glas tare, spunând: „Eloi, Eloi, lama sabactani?“, care tradus înseamnă: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?““). Prin aceasta Domnul a exprimat durerile nespus de mari pricinuite de părăsirea Lui de către Dumnezeu din cauza păcatelor noastre.

Într-un anumit sens aceste şapte exprimări constituie ultima dorinţă, testamentul spiritual al Mântuitorului muribund. Primele trei cuvinte constituie o mărturie deosebită a lucrării şi a puterii lucrării lui Hristos. Noi putem auzi deja aici care vor fi urmările suferinţelor de pe cruce. Vedem în ele bogăţiile spirituale pe care El ni le-a lăsat pe baza lucrării Sale înfăptuite.

Este vorba de trei binecuvântări, care ne-au fost dăruite pe baza morţii Sale:

1. Iertarea păcatelor, conform rugăciunii Domnului adresate Tatălui Său în Luca 23.34„ (23:34) Şi Isus spunea: „Tată, iartă-i, pentru că ei nu ştiu ce fac“. Şi, împărţind hainele Lui între ei, au aruncat sorţi.“
2. Un loc în Paradis, conform făgăduinţei din Luca 23.43 „(23:43) Şi Isus i-a spus: „Adevărat îţi spun, astăzi vei fi cu Mine în paradis“.“
3. Un loc al dragostei purtătoare de grijă în mijlocul „familiei” lui Dumnezeu aici pe pământ, după indicaţiile din Ioan 19.26,27 „(19:26) Isus deci, văzând pe mama Sa şi pe ucenicul pe care-l iubea stând alături, ·i-a spus mamei Sale: „Femeie, iată fiul tău!“ (19:27) Apoi ·i-a spus ucenicului: „Iată mama ta!“ Şi, din ceasul acela, ucenicul a luat-o la el acasă.“.

În această dispoziţie testamentară a Mântuitorului este deci vorba de bunuri spirituale, pe care le primesc ai Săi prin moartea Sa. El este Testatorul (persoana care lasă moştenirea) şi

poartă grijă de trecut, de prezent şi de viitor. Vedem astfel într-o ordine puţin schimbată:

1. În ceea ce priveşte trecutul: păcatele noastre sunt spălate prin sângele Său preţios. Noi avem iertarea păcatelor.
2. În ceea ce priveşte prezentul: El ne oferă un loc de adăpost în mijlocul familiei copiilor lui Dumnezeu.
3. În ceea ce priveşte viitorul: Paradisul lui Dumnezeu în cer stă deschis pentru noi. Ce ne-am putea dori mai mult?

Astăzi vei fi cu Mine în Paradis

Ne vom ocupa cu al treilea cuvânt, care cuprinde făgăduinţa unui loc în Paradisul ceresc: *„Adevărat îţi spun, astăzi vei fi cu Mine în paradis”.* Domnul vorbeşte cu autoritate divină. Cuvântul „adevărat” înseamnă „Amin”. Nu este posibilă nici o singură îndoială cu privire la împlinirea acestei făgăduinţe. Cu toate că El a fost răstignit în slăbiciune, El trăieşte acum prin puterea lui Dumnezeu. El împlineşte ceea ce promite.

Din acest verset se deduc patru concluzii:

1. Nu este necesar bici un timp intermediar (de purificare şi curăţire), înainte ca un credincios adormit să intre în fericire. Căci Domnul spune răufăcătorului, că el astăzi va fi deja cu El în Paradis. În afară de aceasta, somnul morţii se referă numai la trup, care se odihneşte în mormânt până în ziua învierii. De aceea aceasta contrazice indirect învăţătura despre adormirea sufletului, care afirmă, că sfinţii adormiţi se află într-un fel de „stare de adormire” până în ziua învierii.

2. Dimpotrivă, cei care au adormit în Hristos se află deja acum în prezenţa Lui directă şi sunt conştienţi de aceasta. *„Astăzi vei fi cu Mine în paradis”,* aşa era făgăduinţa Domnului dată răufăcătorului care credea în El. Acest om aştepta Împărăţia mesianică. El credea că Domnul era Împăratul iudeilor şi că El la timpul lui Dumnezeu va primi Împărăţia: o Împărăţie, în care şi sfinţii înviaţi vor avea un loc. Apoi el se aştepta să aibă parte de favoarea Împăratului. Însă el a primit ceva mult mai bun: un loc în Paradisul lui Dumnezeu, unde el putea şedea deja la masă în prezenţa Domnului.

3. În Luca 16 acest loc este numit încă „sânul lui Avraam”, însă aceasta a avut loc pe când Domnul încă nu înfăptuise lucrarea. Începând din momentul în care El a înviat şi este glorificat la dreapta lui Dumnezeu, Avraam, tatăl credincioşilor, nu mai stă în centru atenţiei. Să fi la Hristos şi cu Hristos, aceasta este acum partea cea mai bună. De altfel aceasta este valabil nu numai pentru starea intermediară, deci pentru timpul între moarte şi înviere. Pentru învierea celor adormiţi şi transformarea credincioşilor care mai trăiesc încă pe pământ – la răpirea Bisericii – este valabilă făgăduinţa aceasta:*„… şi astfel vom fi pentru totdeauna la Domnul”* (1 Tesaloniceni 4.17).

4. Acest loc se numeşte de acum înainte „Paradis”, ca pereche cerească a grădinii Eden. Hristos este acolo ca adevăratul pom al vieţii şi Duhul Sfânt este acolo ca Izvor al apei vieţii. Setea şi foamea inimii vor fi satisfăcute în orice privinţă. Cei adormiţi în Hristos

sunt deci deja acum nespus de fericiţi.

Tradus de la: Mit Christus im Paradies

Traducere: Ion Simionescu

Cu Ioan în Paradis

Verset călăuzitor: Apocalipsa 22.14 „(22:14) Ferice de cei care îşi spală hainele, ca să aibă drept la pomul vieţii şi să intre pe porţi în cetate!“

> **Apocalipsa 22.14:** Ferice de cei care îţi spală hainele, ca să aibă drept la pomul vieţii şi să intre pe porţi în cetate!

Fericirea de a intra în cetatea sfântă

Aceasta este ultima „strigare de fericire” în cartea Apocalipsa (în total sunt şapte în această carte). Ea se referă la intrarea în noul Ierusalim, cetatea cerească a Împărăţiei păcii (compară cu Evrei 12.22-24 „(12:22) ci v-aţi apropiat de muntele Sion; şi de cetatea Dumnezeului celui viu, Ierusalimul ceresc; şi de zecile de mii de îngeri, o strângere în sărbătoare; (12:23) şi de Adunarea celor întâi-născuţi, înscrişi în ceruri; şi de Dumnezeu, Judecătorul tuturor; şi de duhurile celor drepţi, făcuţi desăvârşiţi; (12:24) şi de Isus, Mijlocitorul unui nou legământ; şi de sângele stropirii, care vorbeşte mai bine decât Abel.“). Vedem aici că este o premisă importantă pentru a putea intra în cetate – spălarea hainelor -, şi de asemenea aflăm ce conţine dreptul de cetăţenie al cetăţii cereşti. Este vorba de:

1. Dreptul de a savura din pomul vieţii şi
2. Intrarea pe porţile cetăţii. Aceste două privilegii ne sunt dăruite prin credinţă: să ai parte cu Hristos şi să locuieşti în interiorul porţilor cetăţii lui Dumnezeu, în Biserica glorificată.

După aceea găsim reversul cu privire la ceilalţi: care sunt afară. Contrastul este mare:*„Afară sunt câinii şi vrăjitorii şi curvarii şi ucigaşii şi idolatrii şi oricine iubeşte şi practică minciuna”* (Apocalipsa 22.15). Sfinţenia divină este deci sever practicată în cetatea cerească. Există un clar „înăuntru” şi „afară”, şi aceasta are un caracter definitiv. Această exprimare aminteşte despre ceea ce Pavel scrie cu privire la graniţele Bisericii lui Dumnezeu aici pe pământ (1 Corinteni 5.12,13 „(5:12) Pentru că ce am eu să-i judec pe cei de afară? Nu-i judecaţi voi pe cei dinăuntru? (5:13) Dar pe cei de afară îi judecă Dumnezeu. Înlăturaţi pe cel rău dintre voi înşivă!“).

În cartea Neemia găsim un pasaj în care poporul a preamărit pe oamenii care de bună voie au vrut să locuiască în Ierusalim. Căci cetatea era întinsă şi mare, dar numărul locuitorilor era mic (Neemia 7.4; 11.1,2 „(7:4) Şi cetatea era întinsă şi mare, dar poporul era puţin în ea şi nu erau construite case.“ „(11:1) Şi căpeteniile poporului locuiau în Ierusalim; şi restul poporului au aruncat sorţi, ca să aducă pe unul din zece să locuiască în Ierusalim, cetatea sfântă, iar nouă părţi în celelalte cetăţi. (11:2) Şi poporul a binecuvântat pe toţi oamenii care s-au înfăţişat de bunăvoie să locuiască în Ierusalim.“). În Ierusalimul ceresc situaţia este cu totul alta. Timpul pentru a lua decizii va fi atunci trecut. Este o mulţime nenumărată care va popula cetatea. În afară de aceasta este Domnul cel care laudă aici pe locuitori. El personal vorbeşte în aceste versete – şi anume începând din Apocalipsa 22.6 „(22:6) Şi mi-a spus: „Aceste cuvinte sunt sigure şi adevărate“. Şi Domnul Dumnezeul duhurilor profeţilor a trimis pe îngerul Său să arate robilor Săi cele care trebuie să aibă loc în curând.“. Ambele „fericiri” din acest capitol sunt rostite de El Însuşi.

Premisa pentru a primi dreptul de cetăţenie în Sionul ceresc este spălarea hainelor noastre. Aceasta vorbeşte despre curăţirea prin sângele lui Hristos şi despre schimbarea totală a conduitei de viaţă, care este urmarea corespunzătoare. În cântarea de laudă din Apocalipsa 1 citim că El ne-a răscumpărat prin sângele Său (Apocalipsa 1.5 „(1:5) şi de la Isus Hristos, Martorulcredincios, Întâiul-născut din morţi şi Mai-Marele împăraţilor pământului. A Aceluia care ne iubeşte şi ne-a spălat de păcatele noastre în sângele Său“). Unele manuscrise scriu aici, că El ne-a spălat de păcatele noastre în sângele Lui. Prima parte arată spre mijlocul care era necesar pentru curăţirea noastră, ultima arată spre preţul, care trebuia plătit pentru răscumpărarea noastră. Era necesar sângele lui Hristos, ca să ne răscumpere (aşa cum este confirmat în Apocalipsa 5.9 „(5:9) Şi ei ·cântau o cântare nouă, spunând: „Vrednic eşti să iei cartea şi să-i deschizi peceţi-le, pentru că ai fost înjunghiat şi ai răscumpărat pentru Dumnezeu, prin sângele Tău, din orice seminţie şi limbă şi popor şi naţiune“), însă totodată ca să ne spele şi să ne cureţe.

Despre credincioşii, care vin din necazul cel mare, se spune:*„Ei şi-au spălat hainele şi le-au albit în sângele Mielului”* (Apocalipsa 7.14). Deci ei înşişi îşi spală hainele, ca să le facă albe în sângele Mielului. Aceasta scoate în evidenţă responsabilitatea noastră, prin mărturisirea vinei şi să ne apropiem de Dumnezeu printr-o atitudine de judecată de sine, dar şi cu o credinţă sinceră în mijlocul de curăţire, pe care Dumnezeu l-a dat. Nu există un alt mijloc pentru curăţire şi iertarea păcatelor: sângele lui Isus, Fiul lui Dumnezeu, ne curăţă de toate păcatele (1 Ioan 1.7 „(1:7) Dar, dacă umblăm în lumină, după cum El este în lumină, avem comuniune unii cu alţii şi sângele lui Isus Hristos, Fiul Său, ne curăţeşte de orice păcat.“). Pasajul din cartea Apocalipsa 22 foloseşte de asemenea această formă activă: „Ferice de cei care îşi spală hainele” (Apocalipsa 22.14).

Rezultatul curăţirii noastre

Spălarea hainelor are două urmări: curăţirea prin sângele Mielului şi dreptul

1. la viaţa veşnică (prin intermediul mâncatului din pomul vieţii) şi
2. la intrarea în noul Ierusalim. Noi primim împuternicire asupra sau la [dreptul de hrănire] pomul vieţii, precum şi dreptul de a intra prin porţi în cetate.

Celor necredincioşi le sunt refuzate aceste două privilegii (Apocalipsa 22.19 „(22:19) Şi dacă scoate cineva din cuvintele cărţii profeţiei acesteia, Dumnezeu îi va scoate partea de la pomul vieţii şi din cetatea cea sfântă, cele scrise în această carte.“).

În viziunea cetăţii sfinte, care precede cele spuse aici, sunt clar descrise unele lucruri. Era privilegiul apostolului Ioan să fie răpit în cer şi în cele din urmă să vadă mireasa, soţia Mielului – Ierusalimul ceresc – în toată frumuseţea ei strălucitoare (Apocalipsa 4.1,2; 21.9-22.5). Cerul s-a deschis pentru el, şi el a urcat acolo – în extazul duhului, textual „în duhul” – şi a văzut un tron în cer. Acest tron vorbeşte despre guvernarea dreaptă a lui Dumnezeu şi despre domnia Mielului.

La sfârşitul cărţii Apocalipsa se arată că tronul este şi originea fericirii şi binecuvântării. Din tronul lui Dumnezeu şi al Mielului izvorăşte râul apei vieţii, şi în mijlocul străzii cetăţii şi pe cele două maluri ale râului stă pomul vieţii, care aduce rod în fiecare lună; şi frunzele pomului sunt spre vindecarea naţiunilor.

Vorbirea simbolică despre pomul vieţii este preluată din primul capitol din Geneza. Ea se întâlneşte şi în făgăduinţa dată învingătorului din biserica din Efes (Apocalipsa 2.7 „(2:7) Cine are urechi să audă ceea ce Duhul spune adunărilor: «Învingătorului îi voi da să mănânce din pomul vieţii, care este în paradisul lui Dumnezeu».“). Mâncatul din rodul pomului vieţii – ca şi mâncatul din pâinea vieţii – este o imagine a faptului că cineva are parte de Hristos. Noi avem voie (vorbind simbolic) să ne hrănim din El, ca să primim adevărata viaţă de la Dumnezeu şi ca s-o menţinem (vezi Ioan 6).

Tabloul despre porţile cetăţii, prin care noi avem voie să întrăm în cetatea lui Dumnezeu, este preluat din cartea Isaia. Poarta este locul de pronunţare a sentinţei. Porţile constituie singurul loc de intrare în cetate; numai cei drepţi vor intra prin ele (compară cu Isaia 26.1,2; 60.1-22). Locul nostru garantat prin lege ca credincioşi este în interiorul zidurilor sigure ale cetăţii, pe care Dumnezeu a pregătit-o. Puterea Lui protejează pe ai Săi. Astfel noi vom fi pentru totdeauna la Domnul şi vom umbla înaintea tronului lui Dumnezeu şi al Mielului, ca să-I slujim şi să-L onorăm. Ai şi tu parte de această fericire?

Pomul vieţii în mijloc

Primul lucru pe care Ioan l-a văzut în cer (după ce a fost condus acolo în duhul), era tronul şi Cel care şedea pe tron (Apocalipsa 4.2 „(4:2) Îndată am fost în Duh; şi iată, un tron era aşezat în cer şi pe tron şedea Cineva.“). Era tronul lui Dumnezeu şi al Mielului, acesta este Hristos (Apocalipsa 22.1 „(22:1) Şi mi-a arătat un râu de apă a vieţii, strălucitor ca cristalul, ieşind din tronul lui Dumnezeu şi al Mielului.“). În Apocalipsa 5.6 „(5:6) Şi am văzut în mijlocul tronului şi al celor patru făpturi vii şi în mijlocul bătrânilor, un Miel stând ca înjunghiat, având şapte coarne şi şapte ochi, care sunt cele şapte Duhuri ale lui Dumnezeu trimise pe tot pământul:“ Mielul stă în mijlocul tronului. Aici în Apocalipsa 22 Ioan vede râul apei vieţii, strălucitor ca cristalul; care ieşea din tronul lui Dumnezeu şi al Mielului. Mielul este izvorul vieţii: viaţa curge din El ca un râu înviorător. Hristos este viaţa noastră (Coloseni 3.4 „(3:4) Când Se va arăta Hristos, care este viaţa noastră, atunci veţi fi arătaţi şi voi, împreună cu El, în glorie.“).

Această viziune aminteşte de fluviul Templului, care în Împărăţia păcii care va veni va ieşi din clădirea Templului, acesta este locul tronului Dumnezeului lui Israel (Ezechiel 47.1-12). Şi alte detalii din Apocalipsa 22 sunt preluate din acesta. Realitatea cerească, care depăşeşte gândirea şi înţelegerea noastră, va fi reflectată în binecuvântarea pământească în timpul Împărăţiei de o mie de ani a păcii.

Pe ambele părţi ale râului, dar şi în mijlocul străzii cetăţii sfinte, Ioan vede pomul vieţii [sau: pomii vieţii]. Râul şi pomii care îl înconjoară, sunt aduşi aici în legătură cu strada (la singular!) cetăţii cereşti. Evident râul curge îndelungul străzii de aur.

În cadrul străzii ne putem gândi la Hristos ca şi Cale. În cazul râului gândul stă pe prim plan la curăţire şi înviorare. Mielul înjunghiat este izvorul apei vieţii, a apei care ne curăţă prin aceea că ea ne dăruieşte viaţă nouă (compară cu Ioan 3.5 „(3:5) Isus a răspuns: „Adevărat, adevărat îţi spun: dacă cineva nu este născut din apă şi din Duh, nu poate intra în Împărăţia lui Dumnezeu.“). Însă strâns legat cu acesta vedem pomul vieţii în mijlocul străzii şi pe cele două maluri ale râului (Apocalipsa 22.2 „(22:2) În mijlocul străzii ei şi a râului, de o parte şi de alta, era pomul vieţii, făcând douăsprezece roade, dându-şi rodul în fiecare lună; şi frunzele pomului sunt pentru vindecarea naţiunilor.“). Aici este vorba mai mult de viaţa care aduce rod, viaţa, care se dă altora.

Un pom în Scriptură este deseori un simbol al puterii omeneşti mari pe pământ (vezi de exemplu Daniel 4). Însă Hristos este pomul vieţii în Ierusalimul de sus. El este Prinţul vieţii puternic, care dăruieşte viaţa cui vrea El (Ioan 5.21; 17.2 „(5:21) Pentru că, după cum Tatăl învia morţii şi dă viaţă, tot aşa şi Fiul dă viaţă cui vrea.“ „(17:2) după cum I-ai dat autoritate peste orice făptură, ca să dea viaţă eternă tuturor acelora pe care Tu i-ai dat Lui.“). Şi viaţa, pe care El o dă, este potrivită pentru cer. Dacă Îl cunoaştem prin credinţă, atunci posedăm în El viaţa veşnică şi suntem desăvârşit de potriviţi ca să putem apărea în prezenţa lui Dumnezeu.

Hristos Însuşi este viaţa veşnică, care era la Tatăl şi care ne-a fost făcută cunoscut (1 Ioan 1.2 „(1:2) (şi viaţa s-a arătat; şi noi am văzut, şi mărturisim, şi vă vestim viaţa eternă, care era la Tatăl şi ni s-a arătat);“). El S-a dat pe Sine Însuşi în moarte, ca să ne poată da viaţa: viaţa unei noi rânduieli, viaţa care a biruit moartea şi care a intrat în cer. Această viaţă ne-a fost dăruită prin credinţa în Numele Său. Astfel Hristos a devenit Capul unei generaţii noi de oameni: aşa cum este Cel ceresc, la fel sunt şi cei cereşti (1 Corinteni 15.48 „(15:48) Asemenea celui din ţărână, aşa sunt şi cei din ţărână; şi asemenea Celui ceresc, aşa sunt şi cei cereşti;“).

În Ierusalimul ceresc vedem numai pomul vieţii; pomul cunoştinţei binelui şi răului nu este amintit niciunde în ultima carte a Bibliei. Aşa cum pomul vieţii a fost plantat în mijlocul grădinii Eden, aşa este Hristos centrul Paradisului lui Dumnezeu (Apocalipsa 2.7 „(2:7) Cine are urechi să audă ceea ce Duhul spune adunărilor: «Învingătorului îi voi da să mănânce din pomul vieţii, care este în paradisul lui Dumnezeu».“). Hristos este aici pentru toţi ai Săi centrul binecuvântării, al vieţii şi al adorării. Nici un păcat, nici un eşec, nici o conştiinţă acuzatoare, nici o condamnare, nici moarte, nici îndepărtare din prezenţa lui Dumnezeu – toate acestea nu vor mai fi aici. Ca să zicem aşa, Hristos a luat asupra Sa toate urmările negative rezultate pe baza mâncatului din pomul cunoştinţei binelui şi răului, şi astfel El a devenit „pomul vieţii” pentru toţi cei care Îi aparţin. Isus în centru, numai Isus singur!

În cetatea sfântă cu străzi de aur,
curge râul apei vieţii;
acolo este lumina minunată, pe care nimeni n-a văzut-o,
dar ce este mai minunat este că acolo vedem pe Isus.

Tradus de la: Mit Johannes im Paradies

Traducere: Ion Simionescu

Cu Pavel în Paradis

Versete călăuzitoare: 2 Corinteni 12.1-5 „(12:1) În adevăr, nu-mi foloseşte să mă laud, pentru că voi veni la viziuni şi la descoperiri ale Domnului. (12:2) Ştiu un om în Hristos, care acum paisprezece ani (fie în trup, nu ştiu, fie în afara trupului, nu ştiu; Dumnezeu ştie), unul ca acesta a fost răpit chiar până la al treilea cer. (12:3) Şi ştiu că un asemenea om (fie în trup, fie în afara trupului, nu ştiu; Dumnezeu ştie), (12:4) a fost răpit în paradis şi a auzit lucruri de nespus, pe care nu-i este îngăduit omului să le vorbească. (12:5) Cu unul ca acesta mă voi lăuda, dar, cu mine însumi, nu mă voi lăuda decât în slăbiciunile mele.“

> **2 Corinteni 12.1-5:** În adevăr, nu-mi foloseşte să mă laud, pentru că voi veni la viziuni şi la descoperiri ale Domnului. Ştiu un om în Hristos, care acum paisprezece ani (fie în trup, nu ştiu, fie în afara trupului, nu ştiu; Dumnezeu ştie), unul ca acesta a fost răpit chiar până la al treilea cer. Şi ştiu că un asemenea om (fie în trup, fie în afara trupului, nu ştiu; Dumnezeu ştie), a fost răpit în paradis şi a auzit lucruri de nespus, pe care nu-i este îngăduit omului să le vorbească. Cu unul ca acesta mă voi lăuda, dar, cu mine însumi, nu mă voi lăuda decât în slăbiciunile mele.

Un om în Hristos

Deoarece învăţători greşiţi şi apostoli falşi au intrat în Corint, Pavel s-a văzut obligat să ia atitudine împotriva lor. Aceşti lucrători înşelători se lăudau „după carne”, adică, pe ei îi interesa originea lor proprie, onoarea şi prestigiul lor ca oameni naturali. Însă Pavel nu voia să se laude cu sine însuşi, ci numai cu „un om în Hristos”.

Ce vrea să se spună prin aceasta? Dacă cineva este unit cu Hristos prin credinţă, atunci Dumnezeu nu-l mai vede în starea lui naturală ca şi copil al lui Adam. Un astfel de om este „în Hristos”, adică el este strâns legat cu El, unit cu el. El stă înaintea feţei lui Dumnezeu pe o bază nouă, pe terenul învierii şi a Duhului vieţii în Hristos Isus (Romani 8.12 „(8:12) Astfel deci, fraţilor, suntem datori nu cărnii, ca să trăim potrivit cărnii;“). De aceea, cel care este în Hristos este „o creaţie nouă” – şi aceasta este singurul lucru care avea valoare pentru apostol (2 Corinteni 5.16,17 „(5:16) Astfel încât noi, de acum, nu cunoaştem pe nimeni potrivit cărnii; şi chiar dacă L-am cunoscut pe Hristos potrivit cărnii, totuşi acum nu-L mai cunoaştem astfel. (5:17) Încât, dacă este cineva în Hristos, este o creaţie nouă; cele vechi s-au dus; iată, toate s-au făcut noi.“; Galateni 6.12-16).

În cazul laudei unei persoane – un om în Hristos – nu este vorba deci de noi înşine, de onoarea proprie sau de poziţia noastră proprie. Toate acestea dispar în lumina cunoaşterii lui Hristos, care întrece cu mult toate acestea (Filipeni 3.8 „(3:8) Dar în adevăr, şi socotesc că toate sunt pierdere, datorită valorii nespus de mari a cunoştinţei lui Hristos Isus, Domnul meu, pentru care am pierdut toate şi le socotesc ca fiind gunoi, ca să-L câştig pe Hristos;“). De aceea nu este vorba de experienţe spectaculoase, pe care le facem noi (o „înălţare la cer” sau chiar – aşa cum îşi revendică unii dreptul – o „călătorie în iad”), la care se poate referi, la descoperiri din afara Bibliei. Aceasta

este total lipsit de importanţă şi chiar induce în eroare.

„Un om în Hristos” datorează totul lui Hristos, moartea lui şi învierea lui şi înălţarea lui la cer. De aceea pe aceasta trebuie să se pună tot accentul; aceasta caracterizează poziţia noastră nouă ca şi credincioşi. Noi am fost răstigniţi cu Hristos, am murit şi am fost îngropaţi, dar şi înviaţi cu El şi strămutaţi chiar în locurile cereşti. „Un om în Hristos” este în El pus desăvârşit înaintea lui Dumnezeu (Efeseni 1.4-6; 2.6 „(1:4) după cum ne-a ales în El mai înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinţi şi fără pată înaintea Lui, în dragoste; (1:5) El ne-a rânduit dinainte pentru înfiere, pentru Sine, prin Isus Hristos, după buna plăcere a voii Sale, (1:6) spre lauda gloriei harului Său, în care ne-a făcut plăcuţi în Cel Preaiubit;“ „(2:6) şi ne-a înviat împreună şi ne-a aşezat împreună în cele cereşti, în Hristos Isus,“). Nu este locul omului natural, al copiilor oamenilor decăzuţi. Este locul tuturor celor care sunt în Hristos şi au fost făcuţi una cu El.

Principial aceasta este deci deja acum poziţia fiecărui credincios adevărat ca „om în Hristos”. Însă în curând se va revela gloria poziţiei. De aceea creaţia aşteaptă cu dorinţă vie descoperirea fiilor lui Dumnezeu (Romani 8.19 „(8:19) Pentru că şi creaţia aşteaptă cu dorinţă vie descoperirea fiilor lui Dumnezeu.“). Noi datorăm poziţia noastră înaintea lui Dumnezeu Omului ceresc, cu care suntem legaţi, căci „cum este Cel ceresc aşa sunt şi cei cereşti” (1 Corinteni 15.48). La revenirea lui Hristos se va vedea aceasta în glorie, chiar şi în ceea ce priveşte trupul nostru. Aşa cum am purtat chipul primului om, al lui Adam material şi muritor, la fel vom purta chipul ultimului Adam, Omul glorificat în cer (1 Corinteni 15.49 „(15:49) şi, după cum am purtat chipul celui din ţărână, vom purta şi chipul Celui ceresc.“).

La Pavel era realmente vorba de „viziuni şi descoperiri ale Domnului” (2 Corinteni 12.1), de care el ca „un om în Hristos” a avut parte. Nu erau închipuiri sau invenţii omeneşti. Şi eu gândesc, că există un context şi cu viziunea de chemare a apostolului, aşa cum găsim aceasta în cartea Faptele apostolilor 9; 22; 26. Atunci când lumina din cer a strălucit în jurul lui, Pavel a înţeles pentru prima dată că Isus, pe care el Îl prigonea, ca şi Cap în cer era unit cu toţi aceia de pe pământ care Îi aparţineau. Hristos trăieşte în mădularele trupului Său pe pământ, şi invers, ei sunt uniţi cu El ca şi Cap al lor în cer. Hristos în noi şi noi în Hristos: aceasta este taina Bisericii (Adunării), a cărei administrare [a tainei] a primit-o Pavel.

Paradisul şi cerul al treilea

Pavel nu s-a lăudat cu descoperirile pe care le-a primit, în contrast cu publicitatea acelora care primesc acum uneori astfel de experienţe paradisiace. El a vorbit foarte rar despre acestea. Au trecut aproape paisprezece ani de când el a fost răpit în al treilea cer (o perioadă de timp care în modul cel mai remarcabil se întâlneşte şi în Galateni 2.1).

Apostolul a dat lui Hristos onoarea care I se cuvenea, prin aceea că el s-a numit pe sine însuşi numai „un om în Hristos”. Ca urmare a lucrări lui Hristos, toţi credincioşii adevăraţi sunt uniţi cu El în cer. Capul ceresc actualizează mădularele Sale. Acolo unde este El, suntem şi noi înaintea feţei lui Dumnezeu. Ca „om în Hristos” noi am căpătat har în El şi chiar am fost făcuţi plăcuţi în Preaiubitul. De aceea locul tuturor credincioşilor adevăraţi este în cerul al treilea, şi aceasta va deveni curând realitate deplină la răpirea Bisericii (Adunării).

Cerul al treilea este „Cerul cerurilor” (Psalmul 148.4), acesta este domiciliul nemijlocit al lui Dumnezeu. În privinţa aceasta ne putem gândi la împărţirea Templului şi a cortului din pustie: După curtea din faţă şi Locul sfânt urma Locul Preasfânt sau „Sfânta Sfintelor”. Acesta era locul unde domnea Dumnezeu şi unde avea loc ispăşirea în Ziua cea mare a ispăşirii prin sângele jertfei pentru păcat, care era adus de marele preot în Locul Preasfânt (Leviticul 16; Evrei 13.11 „(13:11) pentru că trupurile acelor animale, al căror sânge este adus de marele preot în locurile sfinte, „sunt arse afară din tabără“.“).

În continuare apostolul spune că el a fost luat în Paradis (2 Corinteni 12.3,4 „(12:3) Şi ştiu că un asemenea om (fie în trup, fie în afara trupului, nu ştiu; Dumnezeu ştie), (12:4) a fost răpit în paradis şi a auzit lucruri de nespus, pe care nu-i este îngăduit omului să le vorbească.“). Nu gândesc că prin Paradis ar fi vorba de un alt loc decât cerul al treilea, despre care el a vorbit mai înainte; probabil este o parte a cerului al treilea.

Este vorba despre aceeaşi persoană (un om în Hristos), şi Pavel repetă numai că el nu ştie dacă aceasta a avut loc în trup, sau în afară de trup. În cazul Paradisului (acesta este un spaţiu înconjurat cu ziduri, o grădină de plăceri) este vorba în mod deosebit de savurarea binecuvântărilor locului acesta. Această grădină cerească este plină de gloria lui Dumnezeu. De aceea specificarea „vorbiri (lucruri) de nespus”, care se aud acolo. Ne vom ocupa în curând cu însemnătatea lor.

Răpit în trup sau în afara trupului

Pavel a fost dus, sau răpit în cerul al treilea. Aceasta trebuie să fi fost o experienţă care a avut loc deodată, aşa cum redă aceasta verbul folosit „a răpi” (compară cu Matei 11.12 „(11:12) Iar din zilele lui Ioan Botezătorul până acum, Împărăţia cerurilor este luată cu năvală şi cei năvalnici o apucă.“ ; Ioan 10.12,28,29 „(10:12) dar cel plătit şi care nu este păstor, ale cărui oi nu sunt ale lui, vede lupul venind şi lasă oile şi fuge; şi lupul le răpeşte şi împrăştie oile.“ „(10:28) Şi Eu le dau viaţă eternă; şi nicidecum nu vor pieri niciodată şi nimeni nu le va smulge din mâna Mea. (10:29) Tatăl Meu, care Mi le-a dat, este mai mare decât toţi şi nimeni nu le poate smulge din mâna Tatălui Meu.“; Faptele apostolilor 8.39; 23.19 „(8:39) Iar când au ieşit din apă, Duhul Domnului l-a răpit pe Filip şi famenul nu l-a mai văzut, ci mergea pe drumul său, bucurându-se.“ „(23:19) Şi comandantul, luându-l de mână şi retrăgându-se deoparte, l-a întrebat: „Ce ai să-mi spui?““; 1 Tesaloniceni 4.17 „(4:17) apoi noi cei vii, care rămânem, vom fi răpiţi în nori împreună cu ei, pentru a-L întâmpina pe Domnul în văzduh: şi astfel vom fi întotdeauna împreună cu Domnul.“; Iuda 23 „(1:23) iar pe alţii salvaţi-i cu teamă, smulgându-i din foc, urând chiar cămaşa pătată de carne.“; Apocalipsa 12.5 „(12:5) Şi a născut un fiu de parte bărbătească; El va păstori toate naţiunile cu un toiag de fier; şi copilul ei a fost răpit la Dumnezeu şi la tronul Său.“). Această „ducere” poate fi o răpire a simţului, un extaz al duhului (compară cu Faptele apostolilor 22.17 „(22:17) Şi a fost că, după ce m-am întors la Ierusalim şi mă rugam în templu, am fost în extaz;“ şi 2 Corinteni 5.13 „(5:13) Pentru că, dacă ne-am ieşit din fire, este pentru Dumnezeu; sau, dacă suntem întregi la minte, este pentru voi.“), dar putea să fi avut loc realmente „în trup”. Istoria evanghelistului Filip confirmă că în cele din urmă nu este imposibil aceasta, căci Duhul Domnului l-a luat – l-a răpit -, aşa că famenul nu l-a mai văzut (Faptele apostolilor 8.39 „(8:39) Iar când au ieşit din apă, Duhul Domnului l-a răpit pe Filip şi famenul nu l-a mai văzut, ci mergea pe drumul său, bucurându-se.“).

Aceasta este important pentru tema noastră, pentru că noi ca şi credincioşi în curând vom fi luaţi deodată de pe pământ şi vom întâmpina pe Domnul în văzduh. Aceasta nu va fi atunci un extaz, nu va fi un extaz al duhului. Aceasta va avea loc efectiv „în trup”: şi anume în trupul

transformat al celor în viaţă, care vor fi în viaţă la venirea Domnului, respectiv în trupuri de înviere al celor adormiţi prin Hristos. Aceasta are loc potrivit cuvintelor apostolului la „răpirea" Bisericii (Adunării) (1 Tesaloniceni 4.15-17 „(4:15) (Pentru că vă spunem aceasta prin Cuvântul Domnului, că noi, cei vii, care rămânem până la venirea Domnului, nu o vom lua nicidecum înaintea celor care au adormit; (4:16) pentru că Domnul Însuşi, cu un strigăt, cu glasul arhanghelului şi cu trâmbiţa lui Dumnezeu, va coborî din cer; şi întâi vor învia cei morţi în Hristos; (4:17) apoi noi cei vii, care rămânem, vom fi răpiţi în nori împreună cu ei, pentru a-L întâmpina pe Domnul în văzduh: şi astfel vom fi întotdeauna împreună cu Domnul."). Biserica va fi luată pe neaşteptate de pe pământ. De aceea unele traduceri nu vorbesc despre „luarea" ci despre „răpirea Bisericii" (engleză „rapture", olandeză „wegvoering", spaniolă „arrebatamiento", germană „Entrückung").

Pavel spune de două ori, că el cu adevărat nu ştie dacă a avut loc în trup sau în afara trupului. „Dumnezeu ştie" (2 Corinteni 12.2,3). Aceasta era cunoscut numai lui Dumnezeu. Însă despre Ioan se spune de câteva ori în ultima carte a Bibliei, că el era „în duhul" sau a fost fascinat în duhul (Apocalipsa 1.10; 4.2; 17.3; 21.10 „(1:10) Eram în Duh în ziua Domnului şi am auzit înapoia mea un glas puternic ca de trâmbiţă," „(4:2) Îndată am fost în Duh; şi iată, un tron era aşezat în cer şi pe tron şedea Cineva." „(17:3) Şi m-a dus în duh într-un pustiu; şi am văzut o femeie stând pe o fiară stacojie, plină de nume de hulă, având şapte capete şi zece coarne." „(21:10) Şi m-a dus, în Duh, pe un munte mare şi înalt. Şi mi-a arătat cetatea cea sfântă, Ierusalimul, coborând din cer, de la Dumnezeu,"). Deci aceasta a avut loc evident în afara trupului, cu toate că tot ce el a văzut şi a auzit, după ce „a fost suit" în cer (Apocalipsa 4.1 „(4:1) După acestea am văzut: şi iată o uşă deschisă în cer, şi glasul dintâi, ca de trâmbiţă, pe care l-am auzit vorbind cu mine, spunând: „Suie-te aici şi-ţi voi arăta cele ce trebuie să aibă loc după acestea"."), putea fi perceput foarte exact.

Însă Pavel a fost aşa deodată „răpit" de pe pământ, că nu a putut să constate dacă era un extaz al duhului sau era realitate (compară şi cu Faptele apostolilor 12.9 „(12:9) Şi, ieşind, îl urma; şi nu ştia că este adevărat ceea ce se făcea prin înger, ci i se părea că vede o viziune."). Deci este posibil ca ambele să fi avut loc, şi privit din punct de vedere biblic ambele sunt adevărate. Căci credincioşii adormiţi sunt deja acum „în afara trupului" cu Hristos în Paradis, însă curând ei şi noi toţi, cei vii, care rămân în viaţă până la venirea Domnului, vom fi luaţi efectiv „în trup" în cerul al treilea şi în casa Tatălui; şi astfel vom fi pentru totdeauna la Domnul!

Patru lucruri de nespus

Atunci noi vom fi – cine ştie cât de curând – martori ai cuvintelor de nespus, care se aud acolo. Pavel nu aminteşte cine rosteşte aceste cuvinte: de sfinţii cereşti, de îngeri sau de Dumnezeu. Aceasta ne rămâne ascuns. Însă în ultima carte a Bibliei auzim de numeroase comunicări şi revelaţii profetice prin persoane din cer. Evident acolo nu este vorba despre „cuvinte care nu se pot spune". Numai ceea ce vorbesc cele şapte tunete a trebuit Ioan să pecetluiască (Apocalipsa 10.4 „(10:4) Şi, când au vorbit cele şapte tunete, eram gata să scriu; şi am auzit un glas din cer, spunând: „Pecetluieşte ce au vorbit cele şapte tunete şi nu le scrie!"").

La fel de puţin putem presupune, că Pavel nu a trebuit să înţeleagă aceste „cuvinte de nespus". Dimpotrivă, erau revelaţii „deosebite" sau „măreţe", pe care el evident le-a înţeles (2 Corinteni 12.7 „(12:7) Şi, ca să nu mă înalţ prin măreţia descoperirilor, mi s-a dat un ţepuş pentru carne, un sol al lui Satan, ca să mă pălmuiască, pentru ca să nu mă înalţ."). Căci altfel n-ar fi avut nevoie să primească o țepușă în carne, dacă nu ar fi fost pericolul mare al înălţării de sine şi glorificării de sine.

Probabil în privinţa aceasta trebuie să ne gândim la numeroasele revelaţii pe care Pavel le-a

primit referitoare la adevărul despre Hristos şi Adunarea (Biserica) Sa, taine cu privire la viitor, cum ar fi restabilirea lui Israel, răpirea Bisericii şi aşa mai departe. Foarte multe din ele le-a scris în epistolele sale. De aceea caracterul lor de nespus se referă la forma cerească, divină a acestor taine, aşa cum ele vor fi cunoscute în Paradis. Însă nu este permis unui om de pe pământ să vorbească despre această experienţă cerească. Duhul Sfânt însă a condus pe Pavel şi pe ceilalţi apostoli aici pe pământ în tot adevărul divin (Ioan 16.13 „(16:13) Dar, când va veni Acela, Duhul adevărului, El vă va călăuzi în tot adevărul; pentru că nu va vorbi de la Sine Însuşi, ci va vorbi ce va auzi şi vă va face cunoscut cele viitoare.“).

În orice caz nu este nici o îndoială că apostolul a luat cu adevărat cunoştinţă despre aceste revelaţii cereşti, pe care noi toţi le vom cunoaşte în curând (1 Corinteni 13.12 „(13:12) Pentru că acum vedem neclar, ca prin geam întunecat, dar atunci, faţă către faţă; acum cunosc în parte, dar atunci voi cunoaşte după cum şi eu am fost cunoscut.“). În timp ce el era în cerul al treilea, savurarea acestor lucruri nu constituia nici o problemă pentru el. Însă de îndată ce el era din nou pe pământ, a avut nevoie de o ţepuşă în trupul său (probabil o suferinţă a ochilor; Galateni 4.13-15), pentru ca el să nu se înalţe din pricina revelaţiilor. Pavel nu era încă desăvârşit pe pământ.

Însă credincioşii adormiţi au deja acum în Paradis parte de savurarea deplină a acestor lucruri cereşti minunate. Fericirea în starea intermediar nu se deosebeşte de fericirea din starea veşnică, în ceea ce priveşte felul ei. Imediat după adormire creştinul credincios este la Hristos (Filipeni 1.23 „(1:23) Dar sunt strâns din două părţi, având dorinţa să plec şi să fiu împreună cu Hristos, pentru că este cu mult mai bine,“), şi aceasta îl face fericit. Scriptura nu face nici o diferenţă în privinţa aceasta între starea intermediară şi starea veşnică. Ea nu face această diferenţiere nici cu privire la cei necredincioşi: grozăvia şi caracterul chinurilor în locuinţa morţilor şi în iazul de foc sunt puse pe aceeaşi treaptă.

De altfel noi nici aici pe pământ nu suntem lipsiţi de aceasta, căci noi ne bucurăm deja acum de Hristos *„cu bucurie de nespus şi glorioasă”* (1 Petru 1.8). Nu este bine să exprimăm în cuvinte această bucurie cerească, însă noi vedem strălucirea ei, între altele pe faţa lui Ştefan (Faptele apostolilor 6.15; 7.55 „(6:15) Şi, privind ţintă la el, toţi cei care stăteau în sinedriu i-au văzut faţa ca o faţă de înger.“ „(7:55) Dar el, fiind plin de Duh Sfânt, privind ţintă spre cer, a văzut gloria lui Dumnezeu şi pe Isus stând în picioare la dreapta lui Dumnezeu;“).

În afară de aceasta noi putem mulţumi Dumnezeului nostru şi Tatăl pentru „darul Său nespus de mare” (2 Corinteni 9.15), şi anume pentru darul Fiului Său preaiubit şi pentru darul Duhului Sfânt (Ioan 4.10 „(4:10) Isus a răspuns şi i-a zis: „Dacă ai fi cunoscut tu darul lui Dumnezeu şi Cine este Cel care-ţi zice: «Dă-Mi să beau!», tu ai fi cerut de la El şi ţi-ar fi dat apă vie“.“). Cine ar putea să măsoare bogăţia acestor daruri divine?

Pe lângă aceasta este Duhul Însuşi, care în timpul de acum Se roagă pentru noi şi imploră cu „suspine negrăite” (Romani 8.26). Duhul, care locuieşte în noi, dă naştere în inimile noastre la rugăciuni „potrivite cu voia lui Dumnezeu”, rugăciuni divine pentru „sfinţi” (Romani 8.27). Bogăţiile de nespus ale Dumnezeirii Triunitate ne stau deci aici pe pământ la dispoziţie!

Tradus de la: Mit Paulus im Paradies

Traducere: Ion Simionescu